

Luk.6:20-26, Alla helgons dag 3:e årg. 081101

Det är Alla helgons dag. Och vi är många som idag, kanske i skydd av mörkret, kommer att gå ut på någon kyrkogård. Vi kommer att tända våra ljus, vi kommer att minnas, och kanske tillåta oss att sörja. Det är en helg då minnena väcks till liv, då närheten får komma tillbaka. Det har blivit som en folkvandring för oss. Kanske har den, för den sekulariserade svensken, blivit den högtid som tar sig mest religiösa uttryck. I eftertanke tänder vi tusen och åter tusen ljus.

Men man kan undra varför de dödas dag ska vara förlagd till en så död tid. Vore det inte mer kristligt att lägga den i slutet av maj. En tid då grönska, blomsterprakt och fågelkvitter kunde få berätta för oss om döden och inte minst livet efter detta. Men nu står vi här huttrande och kalla framför våra gravar. Det är kallt, det är vått och det är ogästvänligt. Men det är också nått som liksom klingar an till det som vi bär inom oss. Känslan av sorgen, känslan av saknaden.... Ett mörker och en kyla som slår huvet av den billiga lyriken, av dom snabba svaren...

Och vi banar oss väg genom lövhögarna. Lövhögarna som berättar om döden för oss. Död är död, och död är förruttnelse. Jorden tar de döda ifrån oss, "av jord är du kommen, till jord ska du åter vara". Och vad vet vi egentligen om döden? Ingenting, inte någon enda av oss.

Men tänk om, säger jag. Tänk om förruttnelsen inte har det sista ordet. Tänk om det är så att de döda finns någonstans i detta nu, och innerligt längtar efter en tanke, en bön ifrån oss. Tänk att låta alla tankar fara och bara klänga sig fast på tron på Guds kärlek. Och jag skulle vilja be att jag skulle bli fattig att himmelriket kunde bli mitt. Och jag skulle vilja tro Jesus när han säger saliga är ni som gråter nu. Ni ska få skratta.

Ingenting vet vi, -men vi hoppas, önskar och vill. Och vi gör oss bilder, om himlen med gator av guld, där rosor aldrig dör. Det är vita kläder, det är vila och det är glädje. Det är återseende och skratt. Nån har liknat det vid ett sommarlov som aldrig vill ta slut. Ja om vår längtan skapar bilderna, så handlar det om det annorlunda, det totalt annorlunda.

Och det bästa med det hela, det är att det kan vara sant. Att våra bilder, önskingar och drömmar kan vara just sanna. -Inte att veta, men att tro det.

Men det vi vet, det är också en berättelse om en som också blev lagd i en grav... Men han sköt stenen åt sidan och bröt vägen till den slutna himlen... Och han sa saliga är ni...

Folkets ledare sa, förbannade är ni för att ni inte känner lagen och tron. Jesus sa, saliga är ni.

Saliga är ni, sa han, nått större än både skrattet och glädjen. Det handlar om den upp och ner vända världen. Lyckliga ni som gråter, lyckliga ni som hungrar. Saliga är ni, för era liv kommer att upprättas. En dag kommer det som förvägrats er att bli er. En dag kommer den siste att bli en förste.

Salighet är att ana Guds löftens förverkligande. Att ana riket som kommer oss till mötes. Saliga må vi vara, men inte för våra kvaliteters skull.

Maria kallades inte salig för att hon var nått speciellt. Utan för att Gud handlade med henne. Att tala om någons salighet, det är att tala om Gud. Vad han ger, och vad han gör. Inte bara sen och då, utan också här och nu. Liksom en lång resa där målet ständigt verkar hägra vid horisonten.

Men det berättar också för oss, att livet är bra mycket mer än våran vanliga, ibland lite gråa vardag. Att det är större än den fattigdom vi känner inom oss. Att det är större än den gråt vi bemästrar. Att det är större än den längtans hunger vi tränger undan. .. saliga är ni...

Jo, det är också till oss som Jesus riktar sina ord. Det är också hos oss som evigheten redan har landat. Det är till oss mitt i hungern, törsten och saknaden som orden om salighet slungas in. Ett hissande perspektiv på den Gud som verkar i, genom och efter historien. Som skänker helande och upprättelse. Ett redan nu, men ännu inte. Guds löften ges, att leva av, att orka fortsätta på.

Men detta kan inte tas, det kan inte erövas. Och Jesus höjer ett varnande finger genom sina verop. Det går inte trots alla våra ansträngningar att leva vid sida om verkligheten. Det verkar inte gå att bygga upp ett imperium av rikedomar, berömmelse och ständig glädje och tro att det är där man finner själva livet. Det kommer att slå tillbaka mot oss själva. Och Jesus varnar för att slaget kan bli våldsamt.

Nej livet ges till oss. Och det verkar innehålla en ofrånkomlig blandning av glädje och sorg, av skratt och gråt, av liv och död. Det verkar ingå i det givna.

Men vi är ju också givna ett löfte om en storhet i tillvaron. Om en närvaro so sträcker sig från tillvarons första morgon. Till evighetens yttersta utpost. En Guds historia som löper tillsammans med vår. En historia, ett löfte som också du och jag är indragna i. Och det är i den tillförsikten som vi idag får tända våra ljus och minnas dom som gått ifrån oss. Och vi får göra det i tron på att livet fortsätter på andra sidan....

Livet går vidare, -det verkar alltid gå vidare. Trots allt. Trots känslan av vanmakt då vi fick lov att fortsätta ensamma. Trots allt det som aldrig blev sagt, trots farväl som aldrig blev tagna.

Och med ett sting i hjärtat känner jag att jag redan börjat glömma.... Vågar vi be om ett återseende, kanske för att kunna säga förlåt.

Vågar vi tro på en uppståndelse, kanske för att säga det som aldrig blev sagt, för att göra det som aldrig blev gjort.

Och vi kan bära på en visshet som inte ens en kall och ruggig novemberdag kan slå hål på. Vi får tro på uppståndelsen, inte för den sköna naturen, eller den vackra lyrikens skull. Utan för att vi tror och litar på Herren Jesus Kristus. Som ett svar givet på våra drömmar, när våra älskade vänner tas ifrån oss.

I den vita staden sjunger Rickard Wolf. "där möter jag min älskade, och kärleken är vit. Där viker all min oro och ångslan är förbi. Där kysser du min saknad, där viskar du mitt namn. I den vita staden, du tar mig i din famn".

Det är gott att få ana och önska, men kanske inte att längta. I alla fall inte för mycket. Livet här och nu bär ju trots allt på en sådan obeskrivlig skönhet. Det är måhända kort, men det är adlelles för viktigt för att få längtas bort. Men det är gott att få veta, att en gång kommer hungern att få bytas mot mättnad. En dag kommer det trasiga och det sargade att förvandlas till helt. Guds löften uppfylls, det gör dom alltid.